

ne prehladim. Ne bodi šalobarda!« — Neumni Blažek je ostal v vodi. Mislil si je: »Zakaj bi se moral ravno jaz prehladiti, če se Jožek ne!«

Kar se mu začno noge tresti, slabo mu je prihajalo in na čelo mu stopijo znojne kaplje. Komaj še zleze iz vode in se napravi. Počasi odide proti domu. Jožek, hudobnež, se mu je pa smejal. Tak prijatelj je bil ta Jožek.

Ko je prišel Blažek domov, so se ga kar vstrašili, tako je bil bled. Dejali so ga v posteljo in ga dobro zavili v odejo.

Ležal je Blažek v postelji en dan, ležal en teden, ležal en mesec, pa še ni bilo dobro. Dobil je pljučnico. Sama kost in koža ga je bila. »Kako bi bil priden, če bi ozdravel! Nič več bi ne hodil z Jožkom, nič več!« si je govoril sam s seboj v bolezni.

Ko ga je ljubi maj po dolgem času dvignil iz postelje, Blažek ni prelomil obljube. Z Jožkom se ni pečal več. Izučilo ga je do dobra.

Pri Oreharjevem stricu.

Veselje jih je bilo gledati, Oreharjevega strica, kadar so se kretali v svoji delavnici. Zdaj so imeli opraviti z obličem, da se je snulo iz njega oblanje kot pri telegrafu na pošti papirnati pas. Pa so vzeli zopet v roke žago, pa dleto, pa šestilo, pa sveder ali kako strguljo. In kako jim je šlo izpod rok! Nikamor niso posegli brez namena. Za nas, ki smo jih mnogokrat opazovali, še skoro vedeli niso, tako so bili zaverovani v svoje delo.

No, včasih so nas pa tudi takisto pogledali, če nismo bili mirni in tihi — —

»Vun ali pa mir!« tako so dejali, in zaleglo je za dalj časa. Bili smo radi pri stricu in zato smo radi mirovali, seveda, dokler nismo pozabili stričevih besedi.

Saj je bilo pa tudi prijetno pri stricu. Že glédati jih je bilo lepo, kako so se ročno sukali pri delu. Pa ne samo to; tuinsem je padlo od njihovega dela tudi kaj na tla, kar je bilo neizmerne vrednosti za nas otročaje. Tu se je izvil iz obliča lep, tenak in širok lesen trak.

»Ta bo moj!« — »Ta bo moj!« se je oglasil zdaj ta, zdaj oni.

»Pst! Kaj sem rekel?«

In zopet je bil mir. Dolge oblanice pa smo si zavezavali okrog čela in glave in dejali, da si vežemo birmo.

Pa je zopet odletel konec deske. Tudi ta je bil naš. Pa se je zatočilo okroglo kolesce izpod stričeve mojsterske roke. Bilo je naše, kar je priletelo na tla. Pa so vrgli sami trioglato deščico v sredo med nas. Bilo je vedno kaj novega in igrač vedno dovolj.

Koliko smo imeli pa tudi opravila! Tu sta dva stavila hišo, tam dva druga stolp, tretji se je ukvarjal z vozom, zopet drugi so se motili z drugačnim delom. Zadovoljno so nas pogledali stric in še prevrtali so komu kako kolesce v sredi, ako niso imeli ravno nujnega dela in kako deščico so posneli z obličem, ako se ni dobro skladala v stavbo.

Ej, dobro smo se imeli pri Oreharjevem stricu, in navadno nas je šele južina ali večerja spravila iz priljubljene delavnice.

O nedolžni otrok, s kako malovrednimi rečmi je zadovoljen! Kako srečen je, če ima skromno igračico, žalosten, če jo izgubi! Kako vtopljen je v igro z neznatnimi stvarmi! Pozabi na vse, kar se godi okrog njega, pozabi na dom, pozabi na očeta, na mater, na vse. Še le večer ga spomni, čigav je.

Pa kaj majhen otrok, ali ni mnogo odrastlih, ki so docela zatopljeni v zemljo, v denar, blago in les. V igri s temi minljivimi stvarmi pozabijo popolno na svoj dom v nebesih, na svojega nebeškega Očeta. Šele ko se stemni pred očmi večer življenja, se hipoma spomnijo, kje so doma, čigavi so. Da bi le ne izgrešili v temi pota v svoj nebeški dom ti — veliki otroci!

Da tudi vam, mali čitatelji ne bo treba kdaj očitati kaj enakega, privadite se zgodaj tudi že med igranjem — proti nebu gostokrat obračati oči in srce, vse delati z dobrim namenom, v slavo božjo.

F. G.